

uygunluk gereksinimleri, “ICESCO Şartı” adlı belgede belirtilmiştir. Bir ülkenin bu örgüte kaydolabilmesi için öncelikle İslam İşbirliği Teşkilatı üyesi olması gerekmektedir.

İslam Dünyası Eğitim, Bilim ve Kültür Örgütü, bilimsel araştırma, teknoloji geliştirme, Ar-Ge ve inovasyona yönelik projelere destek verir. Kültürel mirasın korunması, kültürel etkinliklerin teşviki, tarihi eserlerin restorasyonu ve sanatçıların desteklenmesi gibi imkânlar da bulunmaktadır. Son yıllarda iletişim, medya ve internet alanındaki girişimleri de desteklemek için fonlar sağlanmaktadır.

Örgütün fonlarından ve projelerinden yararlanabilmesi için üye ülkelerin ilgili kamu kurumları vasıtasıyla başvuru yapmaları gerekmektedir. Ayrıca kamu yararı olan sivil toplum kuruluşları da çeşitli fonlara ve projelere üye ülkenin bilgisi dahilinde gerekli başvuruda bulunabilmektedir. Bütün projelerin ve fonların finansmanını denetleyerek, sonuçlarını sistematik olarak değerlendirir. Örgütün güncel fon, hibe ve destek projeleri kurumun resmî web adresinde (www.icesco.org) duyurulmaktadır. Türkiye Cumhuriyeti Devleti 2017 yılında kuruluşu üye olmuştur.

KAYNAKÇA

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Basın ve Halkla İlişkiler Müşavirliği.

T.C. Dışişleri Bakanlığı, www.mfa.gov.tr

www.icesco.org

www.oic-oci.org

Enes GÜNEYLİ

II. MEŞRUTİYET

(1908-1923)

1908 sonrası Osmanlı dönemi.

Meşrutiyet kavramı, Osmanlı siyasi hayatında XIX. yüzyılın son çeyreğinde meclise ve anayasaya dayalı saltanat yönetimi sürecini tanımlamak için kullanılmıştır. 23 Aralık 1876’da yürürlüğe giren ve Osmanlı-Rus harbi gerekçesiyle Meclis-i Mebusan’ın geçici olarak kapatıldığı 14 Şubat 1878 tarihine kadar geçen süre I. Meşrutiyet dönemi olarak adlandırılmaktadır.

Osmanlı Devleti’nin anayasası olan Kanûn-ı Esâsî’nin yeniden yürürlüğe girdiği 23 Temmuz 1908 tarihi II. Meşrutiyet döneminin başlangıcı olarak kabul edilmektedir. Ancak sürecin ne zaman sonlandığı konusunda farklı yaklaşımlar bulunmaktadır. I. Dünya Savaşı’nı sonlandıran 30 Ekim 1918 Mondros Mütarekesi, 20 Ocak 1921 Teşkilât-ı Esâsiye Kanunu’nun yürürlüğe girmesi, 2 Kasım 1922’de saltanatın kaldırılışı ve 29 Ekim 1923’te Cumhuriyet’in ilanı gibi önemli dönüm noktaları, II. Meşrutiyet döneminin sonu olarak görülmektedir.

II. Meşrutiyet devri, zaman aralığı itibarıyla görece kısa bir dönemi kapsamasına rağmen Türkiye tarihi açısından önemli sonuçlara sahiptir. Dönemin en belirgin özelliği, Sultan II. Abdülhamid ve Cumhuriyet dönemleri gibi hayatın bütün alanlarını etkin bir şekilde kontrol edebilen güçlü siyasi süreçlerin aksine, görece daha serbest bir siyasal atmosfere sahip olmasıdır. Bu yönüyle Tanzimat dönemiyle birlikte gelişmeye başlayan fikir akımları, daha sistematik bir şekilde kendilerini ifade edebilme imkânı bulmuşlardır.

II. Meşrutiyet dönemiyle geline nokta uzun bir modernleşme deneyimiyle elde edilen tecrübenin bir sonucudur. Osmanlı yöneticileri bu büyük değişim döneminde Avrupa’da gerçekleşen reformları kendi ihtiyaçlarına göre düzenleyerek almaya çalışmışlardır. Bütün bu birikime dayanan II. Meşrutiyet dönemi, siyaset, hukuk, iktisat ve eğitim başta olmak üzere, her alanda sistemli programların geliştirilmeye çalışılması sebebiyle “yeni bir devletin kuruluş deneylerini kapsayan bir siyaset laboratuvarı” (Tunaya, 2001, s. 121) olarak tanımlanmıştır. Devrin çok sesli yapısı, 1920 yılında kurulan I. Büyük Millet Meclisi’nin farklı fikirleri bünyesinde barındırma olgunluğunun da kaynağı olarak görülmektedir. Bu sayede birbiriyle çelişen zıt fikirler ortak bir amaç etrafında hareket edebilme imkânı bulabilmiştir.

II. Meşrutiyet dönemine kadar yüzyılı aşkın bir süre devam eden Türk eğitiminin modernleşme süreci eğitimin felsefî, hukukî, malî ve idarî yapısından okul kademeleri ve öğretim programlarına kadar büyük bir tecrübe birikimi sağlamıştır. Bir taraftan modernleşme sürecine adapte olmaya çalışan Osmanlı eğitim sistemi, diğer taraftan klasik bilgi birikimi ile modern birikimin uyumunu sağlama çabası içerisine girmiştir. Modern dönemin ortaya çıkardığı yeni düşünce, üretim ve organizasyon biçimlerine uyum sağlamanın ve ayakta kalabilmenin ancak eğitim yoluyla mümkün olacağı inancı, bütün Osmanlı modernleşmesi boyunca güçlü bir

şekilde devam etmiştir. Eğitimin felsefî boyutları çeşitli yönleriyle tartışılmış, uygulamalar ise doğrudan veya uyarılma yoluyla ülkeye taşınmaya çalışılmıştır. Denetim mekanizması ve eğitime ayrılan bütçe de istikrara kavuşturulması gereken önemli başlıklar olarak hep gündemde kalmıştır. Bütün bu çabalar kısıtlı bir bütçe ile gerçekleştirilmeye çalışılmıştır. Osmanlı Devleti bütçesinin %50'si “Dü-yûn-ı Umûmiye İdaresi”ne borç ödemesine, %25-35 arası askerî harcamalara %3-4 oranındaki kısmı ise eğitime ayrılabilmektedir.

Öğrencilerin hangi eğitim yöntemleriyle nasıl yetiştirilecekleri, eğitim sistemindeki yenilik ve düzenlemelere nereden başlanılacağı gibi tartışmalar etrafında kümelenen eğitimciler, eğitimle ilgili çeşitli akımlar oluşturmuşlardır. Bu akımlar; seçkinler eğitimi akımı, çocuktan hareket akımı, iş okulu akımı, girişkenlik eğitimi akımı, kitle eğitimi akımı, kültür eğitimi akımı, kadın eğitimi akımı ve spor eğitimi akımı şeklinde dönemin eğitim anlayışında öne çıkan kategorileri belirginleştirmek için yapılmaktadır.

Eğitim alanında görülen bu canlanma II. Meşrutiyet döneminde ortaya çıkan zengin düşünce birikiminin bir parçasını oluşturmaktadır. Basım yayın tekniğinin gelişmesi, basılı eserlerde görsel malzemenin etkili bir şekilde kullanılmaya başlanması, üretilen düşüncenin yatay ve dikey olarak yayılımını hızlandırmıştır. Özellikle süreli yayınların sayısındaki artış, devrin fikrî zenginliğini yansıtan önemli göstergelerden biridir. Osmanlı topraklarında yayımlandığı tespit edilen 1746 gazete ve derginin (Aydeniz, 2007, s. 12) yaklaşık 1500 kadarı II. Meşrutiyet döneminde yayın hayatına girmiştir. Dergi ve gazetelerin büyük bölümü diğer sosyal ve siyasî meselelerde olduğu gibi eğitim üzerine de yoğun tartışmalar yürütmüşlerdir. Bunlar arasında çoğu İstanbul'da olmak üzere sadece eğitim alanına odaklanan dergiler de bulunmaktadır. Dönemin eğitimcileri tarafından çıkarılan ve eğitim tarihimiz açısından önemli bir yere sahip olan dergilerin başında *Mir'at-ı Maarif*, *Tedrisât-ı İbtidâiye* (*Tedrisât*), *Terbiye ve Oyun*, *Terbiye*, *Millî Talim ve Terbiye Cemiyeti Mecmuası*, *Muallim*, *Sây ve Tetebbu*, *Yeni Mektep*, *Yeni Fikir* mecmuaları gelmektedir (bk. Eğitim Dergileri [Osmanlı Dönemi]).

Dönemin meşhur eğitimcisi Sâti Bey, II. Meşrutiyet'in ilk yıllarındaki eğitim gelişmelerini (1908-1914) kendi içinde üç döneme ayırmaktadır. Buna göre, II. Meşrutiyet'in ilanından 31 Mart olaylarına kadar birinci dönem, 31 Mart olaylarından Balkan Harbi'ne kadar ikinci dönem, Balkan Harbi'nden

I. Dünya Savaşı'nın ilanına kadar geçen süre de üçüncü dönemdir (Sâti [el-Husrî], 1334, s. 656). Büyük oranda kargaşanın hâkim olduğu ilk dönemde idarî yapı ile ilgili bazı düzenlemeler yapılmıştır. Bu dönemde yükseköğretimde kontenjan artışına gidilmiş, başarısızlıkla sonuçlanmış olsa da “kız sultânîsi” ve “yeni mektep” girişimlerinde bulunulmuştur.

İkinci devrede özellikle öğretmen okulunda ciddi bir düzenleme yapılmıştır. Öğretmen okulunun “âlî” kısmındaki öğrencilerin büyük bir bölümü, yetersiz oldukları için okuldan çıkarılmıştır. Öğretmen kadrosunda da önemli oranda gençleştirmeye gidilmiştir. Özellikle müslüman çocukların yabancı okullara gitmemesi için ecnebi okullarına muadil sultânîlerin yaygınlaştırılmasına gayret edilmiştir. Bütün bu çabaların sonunda eğitimde belli bir başarı sağlanmış olsa da “bir intizam ve bir fikrî takip” sağlanamadığı için istenilen neticeye ulaşılamamıştır (Sâti [el-Husrî], 1334, ss. 659-662).

Balkan felaketleriyle başlayan üçüncü dönemde ise eğitimin önemine dair büyük bir uyanış yaşanmıştır. Eğitime olan ilgi basına da yansımış, orada da eğitim meseleleri ciddi bir yer tutmaya başlamış, bu çabalar “Dârülmualimîn muallimleri tarafından neşredilmeye çalışılan fikirlerin resmî bir şekil almasına sebep” olmuştur. Üçüncü dönemin öne çıkan diğer iki konusu ise kız okullarının yaygınlaştırılması ve anaokullarının açılmasıdır.

Bütün eğitim kademelerinde nicel olarak önemli artışlar meydana gelmiştir. Bu çerçevede 1913'ten itibaren Dârülmualimât bünyesinde “Ana Muallim Mektebi” bölümü açılmıştır. 1914'ten itibaren açmaya başlayan anaokullarının fizikî, idarî ve eğitim uygulamasına ilişkin temel esasları belirlemek üzere 1915 yılında Ana Mektepleri Nizamnamesi hazırlanmıştır. Ancak Ana Muallim Mektebi'nden mezun olan 150 kadar öğretmenin istihdam sorunu ortaya çıktığında 1919 yılında okul kapatılmıştır (Gündüz, 2015, s. 102).

II. Meşrutiyet döneminde ilkokulun kurumsallaşması anlamında da büyük adımlar atılmıştır. Dârülmualimîn'de ilköğretime yönelik staj uygulaması başlamış, yeni eğitim araçları ve yöntemleri etkili bir şekilde kullanıma sokulmuştur (bk. Zorunlu Eğitim). 6 Ekim 1913 tarihinde çıkarılan Tedrîsât-ı İbtidâiye Kanûn-ı Muvakkati adlı kanunla ilkokulun ülke genelinde “mecburi” ve “meccanî” (ücretsiz) olduğu ilan edilmiştir. 1912 yılında ortaokullar ilkokullarla birleştirilmiş ancak bazı ortaokulların liselere dahil edilmesiyle Cumhuriyet'in ilk yıllarına kadar karmaşık bir süreç yaşanmıştır.

Liseler (idâdî) yapılan değişikliklerle beş yıllık ve yedi yıllık olarak yeniden düzenlenmiştir. Liselerin bir kısmı daha prestijli bir kademe olan sultânîye çevrilmiş, sultânîler de 1913 yılında yayımlanan Mekâtib-i Sultânîye Talimatnamesi ile on iki yıldan oluşan üç kademe şeklinde yapılandırılmıştır. Talimatnameye göre, ilk beş yıllık dönem “kısım-ı evvelî” adıyla ilk kademeyi; sonraki dört yılı kapsayan ikinci dönem “kısım-ı tâlî” adıyla orta kademeyi; üç yıllık son dönem ise edebiyat ve fen olarak iki kol halinde düzenlenmiştir. İlk kız idâdîsi, 1911’de İstanbul’da açılmış, 1913 yılında ise on yıllık eğitim süresi olan İstanbul İnâs Sultânîsi’ne dönüştürülmüştür. Bu okullar Cumhuriyet döneminden itibaren kız lisesi adını almıştır. 1914 yılında özel okulların işleyiş usullerini belirlemek için de bir talimatname hazırlanmıştır. Sultan II. Abdülhamid devrinde açılmış olan meslekî okullar eğitimlerine devam ettiği gibi, bunların yanında tiyatro okulu (1914, Dârülbeytî) ve konservatuvar (1916, Dârülelhan) açılmıştır.

Medreselerin yeniden yapılandırılmasıyla ilgili en köklü düzenlemeler de II. Meşrutiyet döneminde gerçekleştirilmiştir. 1910 yılında Medâris-i İlmiye Nizamnamesi ile başlayan yenilikler, 1914’te hazırlanan Islâh-ı Medâris Nizamnamesi ve 1917 yılında hazırlanan Dârülhilâfeti’l-aliyye Medresesi ve Taşra Medreseleri Nizamnamesi ile devam etmiştir. Yapılan düzenlemeye göre medreseler ilkokula dayalı üç kademe olarak yapılandırılmıştır. Yeni düzenleme ile medreselerin müfredatına fen ve kültür dersleri ilave edilmiş böylece medreselerin müfredatı modern okullarinkine yaklaştırılmıştır.

II. Meşrutiyet döneminde yükseköğretim alanında da önemli yapısal düzenlemeler yapılmıştır. İlk defa 1863 yılında açılan Dârülfünun, ancak 1900 yılında kalıcı bir şekilde faaliyete başlayabilmiştir. 1911 yılında yapılan düzenleme ile Dârülfünun, Ulûm-ı Şer’iye, Ulûm-ı Hukûkiye, Ulûm-ı Tıbbiye, Fünûn ve Edebiyat olmak üzere beş bölüm olarak yapılandırılmıştır. 1914 yılında Dârülfünun açısından iki önemli gelişme yaşanmıştır. Bunlardan ilki İnâs Dârülfünunu adıyla kız öğrenciler için bir üniversite kurulmasıdır. Diğer önemli gelişme ise Islâh-ı Medâris Nizamnamesi’nin yürürlüğe girmesinden sonra Medresetü’l-mütehasssîn’in açılmasıdır. Bunun üzerine Dârülfünun bünyesindeki “Ulûm-ı Şer’iye şubesi” (İlahiyat Fakültesi) kapatılmıştır. 1924’te medreselerin kapatılmasıyla yüksek din eğitimi tamamen Dârülfünun bünyesinde yürütülen bir eğitim programına dönüşmüştür. Dârülfünun 11 Ekim 1919 tarihinde çıkarılan Dârülfünun-ı Osmânî Nizamnamesi’nde yer alan “Dârülfünun

ilmî muhtariyeti haizdir” maddesiyle özerk yapıya, 1921’de çıkartılan Dârülfünun’un Şahsiyet-i Hükmiyesi Hakkında Kararnaame ile kısmen de olsa tüzel kişiliğe kavuşmuştur.

Düzenleme yapılan alanlardan biri de yabancı okullar meselesidir. XIX. yüzyılın ikinci yarısında yetmiş ikisi Fransız, seksen üçü İngiliz, 465’i Amerika Birleşik Devletleri, yedisi Avusturya, yedisi Alman, yirmi dördü İtalyan, kırk dördü Rus, ikisi İran ve üçü Yunan okulu olmak üzere toplam 707 yabancı okul bulunmaktaydı. Okulların sayısı I. Dünya Savaşı dönemine kadar 2000’nin üzerine çıkmıştır. Bu rakamlar resmî okulları ifade etmektedir, bunların dışında resmî olmayan binlerce yabancı okulun daha olduğu tahmin edilmektedir. Yabancı okullar I. Dünya Savaşı’yla birlikte hızla azalmaya başlamış, 1925-1926 eğitim öğretim döneminde yabancı okul sayıları yetmiş altıya öğrenci sayısı ise 10.103’e gerilemiştir (Yücel, 2016, ss. 33-34).

II. Meşrutiyet döneminde büyük gelişme gösteren alanlardan biri de öğretmen eğitimleridir. Dârümuallimîn’in kalitesini arttırmak için Tatbikat Mektebi kurulmuştur. Taşradaki öğretmenler İstanbul’daki Dârümuallimîn’e getirilerek meslekî yetkinlik kurslarına alınmışlardır. 1915 tarihli Dârümuallimîn ve Dârümuallimât Nizamnamesi öğretmen yetiştirme ile ilgili önemli düzenlemeler yapılmıştır (bk. Dârümuallimîn).

II. Meşrutiyet döneminde bir taraftan kanunlar ve yönetmelikler çıkarılıp uygulamaya dönük adımlar atılırken, eğitim felsefesi, tarzı ve yöntemleriyle ilgili tartışmalar da yoğun bir şekilde sürdürülmüştür. Bu çerçevede eğitimde hangi kademeye öncelik verileceğiyle ilgili tartışmalar arasında Maarif Nazırı Emrullah Efendi ile Sâtı Bey’in tartışmaları öne çıkmaktadır. İmkânların kısıtlılığı sebebiyle eğitimi alttan yukarıya iyileştirmenin çok uzun zaman alacağını düşünen Emrullah Efendi, önceliğin yükseköğretime verilmesi gerektiğini düşünmektedir. Emrullah Efendi’nin yaklaşımı cennette olduğuna inanılan, kökleri yukarıda, dalları aşağı doğru sarkan tûbâ ağacına benzetilmektedir. Bu yaklaşıma karşı çıkan Sâtı Bey, temeli sağlam olmayan eğitimin üstüne sağlam bir bina kurulamayacağını savunmuştur. Emrullah Efendi’nin “tûbâ ağacı” nazariyesini eleştirerek iyi bir eğitimin tabii ağaç gibi gelişmesi gerektiğini ifade etmiştir (bk. Emrullah Efendi).

II. Meşrutiyet döneminin önemli tartışmalarından biri de eğitimde millîlik konusudur. Özellikle Ziya Gökalp’in başını çektiği tartışma Sâtı Bey, İsmayıl Hakkı (Baltacıoğlu), Ahmet Hikmet, Zekeriya

(Sertel), Necmettin Sadak, Mehmet Emin (Erişirgil), Ali Cânîp (Yöntem) gibi isimlerin katılımıyla geniş bir çerçevede yürütülmüştür. Eğitimcilerin yürüttüğü tartışmalarda eğitimin terbiye ve talim olarak ikiye ayrıldığı görülmektedir. Terbiyeyi toplumların vicdanında yaşayan “kıymet hükümleri” olarak tanımlayan Gökalp’e göre bu hükümlerin toplamı o milletin kültürünü oluşturmaktadır. Terbiyenin görevi de bu hükümleri milletin fertlerinde ruhî meleke haline getirmektir. Gökalp, milletin zihninde yaşayan hükümleri ise “gerçeklik hükümleri” olarak tanımlar ki bunlar da milletin teknolojisidir. Teknoloji evrenseldir ve talim yoluyla toplumlar arasında aktarılabilirken, kıymet hükümleri toplumlara özeldir. Bu sebeple talim gayrimillî olabilir ancak terbiye millî olmak durumundadır (Ziya Gökalp, 1332, ss. 3-9) (bk. Ziya Gökalp).

II. Meşrutiyet dönemi gelişmeleri arasında gençlik örgütlenmeleri de dikkat çeken konulardandır. İttihat Terakkî, toplumsal mühendislikle ideal bir toplum düzeni ve buna uygun kitleler yetiştirmek için önemli adımlar atmıştır. Bunun için okul programlarında ciddi değişiklikler yapılarak beden terbiyesi okullardaki eğitimin önemli bir parçası haline getirilmiştir. Yapılmak istenen şey sadece beden terbiyesi almış bir gençlik oluşturmak değil, bu eğitimler aracılığıyla gençlere “vatan severliği, millî bilinci, itaati, disiplini, kahramanlığı ve vatan için” ölmeyi aşılamaaktır. Gençlere yönelik uygulamaya konulan beden terbiyesi ve askerliğe hazırlık eğitimleri ile paramiliter bir gençlik yetiştirme politikası izlenmiştir. Bu amaçla okuldaki eğitimlerin yanında Türk Gücü, İzçiler Ocağı, Osmanlı Güç ve Genç Dernekleri kurulmuştur.

KAYNAKÇA

- Akyüz, Yahya. *Türk Eğitim Tarihi: M.Ö. 1000-M.S. 2012*. Ankara 2012.
- Ateş, Sanem Yamac. *Asker Evlatlar Yetiştirmek*. İstanbul 2012.
- Aynî, Mehmet Ali. *Darülfünun Tarihi*. haz. A. Kazancgil. İstanbul 2007.
- Dölen, Emre. “II. Meşrutiyet Döneminde Darülfünun”. *Osmanlı Bilimi Araştırmaları*. 10/1 (2008), s. 1-46.
- Erdem, Yasemin. Tümer. *Türk Eğitim Tarihinde Kadın, Çocuk ve Aile Eğitimi. Kronolojik ve Tematik Türk Eğitim Tarihi*. haz. M. Gündüz. İstanbul 2018.
- Ergün, Mustafa. *İkinci Meşrutiyet Devrinde Eğitim Hareketleri (1908-1914)*. Ankara 1996.
- Gazel, Ahmet Ali – Ortak, Şaban. “İkinci Meşrutiyet’ten 1927 Yılına Kadar Yayın İmtiyazı Alan Gazete ve Mecmualar (1908-1927)”. *Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*. 7/1 (2010), s. 223-256.
- Gündüz, Mustafa. *II. Meşrutiyet’in Klasik Paradigmaları: İçti-had, Sebülü’r-Reşad ve Türk Yurdu’nda Toplumsal Tezler*. Ankara 2007.
- a.mlf. (haz.). *Osmanlı Eğitim Mirası: Klasik ve Modern Dönem Üzerine Makaleler*. Ankara 2015.

Gündüz, Mustafa. *Maâriften Eğitime Tanzimat’tan Cumhuriyet’e Eğitim Düşüncesinde Dönüşüm*. Ankara 2016.

İsmail Hakkı [Baltacıoğlu]. “Millî Talim ve Terbiye Tedkikatına Medhal”. *Millî Talim ve Terbiye Cemiyeti Mecmuası*. 1 (1333), s. 33-59.

Özalp, Reşat. *Millî Eğitimle İlgili Mevzuat (1857-1923)*. İstanbul 1982.

Sâtı [el-Husfî]. “Dârülmualimîn’e Mülhak Numûne ve Tatbikat Mektebi İbtidâiyesi [Tevzî-i Mükâfatında İrad Edilen Nutuktan]”. *Tedrisât-ı İbtidâiye (Tedrisât) Mecmuası*. 14 (1327a), s. 41-43.

a.mlf. “A’in Bir Senelik Hayâtı [Şahâdetnâme Tevzî-i Resminde İrad Olunan Nutuktan]”. *Tedrisât-ı İbtidâiye (Tedrisât) Mecmuası*. 15 (1327b), s. 81-85.

Tunaya, Tarık Zafer. *Türkiye’de Siyasal Gelişmeler (1876-1938) I: Kanun-ı Esasî ve Meşrutiyet Dönemi*. İstanbul 2001.

Yücel, Mustafa Serhan. *Türkiye’de Yabancı Okullar ve Azınlık Okulları (1925-1926)*. Dr.T. Bilecik Şeyh Edebali Üniversitesi, 2016.

Zengin, Salih Zeki. *Osmanlılar’da II. Meşrutiyet Döneminde Yeni Açılan Medreseler ve Din Görevlisi Yetiştirme Çalışmaları*. *İslâm Araştırmaları Dergisi*, 36, (2016), 33-61.

◆ Kurtuluş ÖZTÜRK

IRCICA

IRCICA (İSLAM TARİH, SANAT ve KÜLTÜR ARAŞTIRMA MERKEZİ)

(1980-.)

İslam İşbirliği Teşkilatı’na bağlı bilim, sanat ve kültür araştırma kuruluşu.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin ev sahipliğinde İstanbul’da faaliyetlerini sürdüren İslam Tarih, Sanat ve Kültür Merkezi (IRCICA); İslam İşbirliği Teşkilatı’nın kültürel çalışmalardan sorumlu alt kuruluşudur. Teşkilat içinde IRCICA’nın kurumsal pozisyonu, Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim ve Kültür Kurumu’yla (UNESCO) benzerlik arzeder.